

ಮಾಸ್ತಿ ಮತ್ತು ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಒಂದು ಅನುಸಂಧಾನ

ಡಾ. ಮಲರ್ ವಿಳಿ ಕೆ.
ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

19 ನೇ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆ ಅಂದರೆ ಸರಿಸುಮಾರು 150 ವರ್ಷಗಳ ಇತಿಹಾಸ ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕುಂಟು. ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ (comparative literature) ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮೊತ್ತಮೊದಲಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಮ್ಯಾಥ್ಯೂ ಆರ್ನಾಲ್ಡ್ ತನ್ನ ಒಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದನೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಭಿನ್ನ ಭಾಷೆಗಳ ಕವಿ, ವಸ್ತು, ಪಾತ್ರ, ಸನ್ನಿವೇಶ, ಘಟನೆ, ಅಲಂಕಾರ, ಶೈಲಿ, ನಿರೂಪಣೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀ ಕನ್ನಡ ಶಾರದೆ ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸರಸ್ವತಿಯ ವೀಣೆಯಿಂದ ಅಲಂಕೃತಳಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ತೌಲನಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದನೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲೊಂದು. ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂದರೇನು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಾವು ಕೊಡಬಹುದಾದ ಒಂದು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಉತ್ತರ ಎಂದರೆ ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ತುಲನಾತ್ಮಕ ಅಧ್ಯಯನ ಎಂದು.

ಸಮಾನ ವಸ್ತುಗಳ ಆಶಯಗಳ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳ, ಆಳದಲ್ಲಿರುವ ಭಿನ್ನತೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಭಿನ್ನ ವಸ್ತುಗಳ, ಆಶಯಗಳ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಆಳದಲ್ಲಿರುವ ಸಮಾನತೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಇಂತಹ ಸಮಾನ/ಭಿನ್ನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ವೈಚಾರಿಕ, ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥೈಸುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ.

ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯಾಧ್ಯಯನದ ಮೂಲಕ ಭಿನ್ನ ಪರಿಸರ, ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ವಿಚಾರ, ಸಂವೇದನೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರೊಂದಿಗೆ ಚಾರಿತ್ರಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಆಯಾ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ವಹಿಸಿದ ಪಾತ್ರ ಪ್ರಭಾವ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಹಾಗೂ ಭಿನ್ನ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಬೆಸೆಯುವುದರೊಂದಿಗೆ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತಿಯವರು ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಜನಕ ಹಾಗೂ 'ಕನ್ನಡದ ಆಸ್ತಿ ಮಾಸ್ತಿ' ಎಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೇ ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಜನಕ ಹಾಗೂ 'ಗದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆಸ್ತಿ' ಎಂಬ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಸಮಕಾಲೀನ ದ್ರಾವಿಡ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು.

ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಮಾಸ್ತಿಯವರದು ಅನುಪಮ ಸಾಧನೆ. ಸಾಹಿತ್ಯಾಸಕ್ತರಿಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಅವರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯ ರಚನೆಯಿಂದಲೇ ತೊಡಗಿದರು. 1910 ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಅವರ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ಕಥೆ 'ರಂಗನ ಮದುವೆ' ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಏಳೆಂಟು ದಶಕಗಳವರೆಗೂ ಈ ಸಣ್ಣಕಥಾ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ರೂಪವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಇದೇ ರೀತಿ ತಮಿಳಿನ ಸಣ್ಣ ಕಥಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನುಪಮ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದವರು ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್. 'ಆಟ್ರಂಗರೈ ಪಿಳ್ಳೆಯಾರ್' ಎಂಬ ಮೊದಲ ಕಥೆಯ ಮೂಲಕ ಸಣ್ಣ ಕಥಾ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ 1933 ರಿಂದ 1946 ರವರೆಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದರೂ ಸಣ್ಣ ಕಥಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಛಾಪನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. 1948 ರಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ತಮ್ಮ 42 ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಕಾಲವಶಾದರು.

ಇಬ್ಬರೂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯನ್ನೂ, ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನೂ, ಮೇಳೈಸಿರುವ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ವಸ್ತು ವೈವಿಧ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕಥೆಗಾರರಿಬ್ಬರ ಅನುಭವ ವಿಸ್ತಾರವಾದುದು. ಮಾಸ್ತಿಯವರು 100 ಕಥೆಗಳನ್ನು ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ರವರು ಸುಮಾರು 101 ಕಥೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

1930 ರಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಸಣ್ಣ ಕಥಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೆಳ್ಳೆಂ ಬೆಳಕುಂಟಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಈ ರೀತಿ ನುಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಹಿತ್ಯವಲಯದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಕಥೆ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಮೌಲ್ಯ ಉಂಟಾಯಿತು. ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ನೀಡುವುದೇ ಕಲೆ. ಸಣ್ಣ ಕಥೆ ಜೀವನದ ಹಲವು ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳನ್ನು ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ತೋರಿಸಿದವು. ಮನುಷ್ಯನ ಏಳಿಗೆ ಉನ್ನತವಾದ ನಡತೆ, ಧ್ಯೇಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವನ ನ್ಯೂನತೆಗಳು, ದುರ್ಗುಣಗಳು, ಕಷ್ಟಕಾರ್ಪಣ್ಯ, ದಾರುಣ ಸ್ಥಿತಿ, ಕ್ರೌರ್ಯ ಮತ್ತು ಮನುಕುಲದ ದುಃಖ-ದುಗುಡ, ಕಳವಳ, ದುಷ್ಟತನವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ ತೋರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಲೇಖಕರಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಣ್ಣ ಕಥಾ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಜಾಗತಿಕ ಹಂತಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಬೇಕೆಂಬ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಬರೆಯಲು ಅನುವಾದರು. ಇಂತಹ ಬರಹಗಾರರ ನೇತಾರರಾಗಿ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಅಗ್ರಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತಿ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಒಬ್ಬ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಲೇಖಕನ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದಾದರೆ "ಸಾಹಿತ್ಯ ಶಕ್ತಿ ನಿಂತಿರುವುದು ಮತ್ತೊಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಳಹೊಕ್ಕು ಅದನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಲ್ಲಿ" ಎಂಬ ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಇಲ್ಲಿನ ತೌಲನಿಕ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಪಡೆದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಮಾಸ್ತಿ ಮತ್ತು ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಜನಕರಾದರು. ಇಲ್ಲಿಯ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಲೇಖಕರಿಬ್ಬರೂ ಹೇಗೆ ಸಮಾಜದ ವಿಭಿನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ನೋಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಅವರ ಕಥೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲನಾರ್ಹವಾದುದಾಗಿದೆ.

ಮಾಸ್ತಿಯವರ 'ರಂಗಸ್ವಾಮಿಯ ಅವಿವೇಕ' ಹಾಗೂ ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ರವರ 'ವಿಬರೀದ ಆಸೈ (ವಿಪರೀತ ಆಸೆ) ಈ ಎರಡೂ ಕಥೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ವಸ್ತುವನ್ನೊಳಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ಸಹ ಎರಡೂ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗೆಳೆಯನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹಗೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಕಥೆಯ ಪ್ರಧಾನವಸ್ತು. ಒಂದರಲ್ಲಿ ವಿವೇಕ ಹೀನನಾಗಿ ವರ್ತಿಸಲು ಹೋಗಿ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೊಂದರಲ್ಲಿ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಆಸೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಬಯಕೆಯು ನಿಯಂತ್ರಣ ತಪ್ಪಿ ಕಾರ್ಯ ಜರುಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಮಹಾನ್ ಲೇಖಕರು ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಕೂಡ ಕಥೆಯ ತಿರುಳಿಗೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಮಾತ್ರ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದರೂ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪುರುಷ ಚಾಪಲ್ಯ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬಯಕೆ ಹದ್ದುಮೀರುವುದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ಅರಿತು ತನ್ನ ತಾನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಅವರ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದವನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಇವೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಮಾನವನ ನಡವಳಿಕೆಯ ಭಿನ್ನ ಆಯಾಮಗಳ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತ್ಯವೂ ಸಹ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಮಾಸ್ತಿಯವರ 'ರಂಗಸ್ವಾಮಿಯ ಅವಿವೇಕ' ಕಥೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದಾದರೆ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಸ್ಫುರದ್ರೂಪಿ. ಈತನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದ್ದಾದ ಮುಗ್ಧ ಪತ್ನಿ ಸೀತೆ. ನೆರೆಮನೆಯಾಕೆ ಇಂದಿರೆಯ ಪರಿಚಯ

ಸೀತೆಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದಿರಾದೇವಿಯ ನಡತೆ, ಒಯ್ಯಾರ, ನಡಿಗೆ, ರೂಪಿಗೆ ಮಾರುಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ. ಸೀತೆಯ ಮೂಲಕ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಮಾತು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ದಿನ ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಆತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಅವಳ ಪರಿಚಯವೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಸೀತೆ ತನಗೆ ಅನುರೂಪಳಲ್ಲದ ಹೆಂಡತಿಯೆಂದು ಇಂದಿರಾದೇವಿಗೆ ಅನುರೂಪನಾದ ಗಂಡನಲ್ಲ ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿ ಎಂಬುದು ರಂಗಸ್ವಾಮಿಯ ಅನಿಸಿಕೆ. ಇಂದಿರಾದೇವಿ ಸೀತೆಗೆ ಗಂಡನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉಪದೇಶವನ್ನು ನೀಡುವಳು. ಇಂದಿರಾದೇವಿ ಹೂ ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವಳ ರೂಪು ಯೌವನಕ್ಕೆ ಮಾರುಹೋಗಿದ್ದ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ನರಸಿಂಹನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ವೇಳೆ ಒಂದು ಶನಿವಾರ ಹೋಗಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಶನಿವಾರ ಹೋಗಿ ಹೇಗೋ ಅವಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಆಸ್ವದವನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೋಪೋದ್ರಿಕ್ತಳಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಕೊನೆಗೆ ಅವಮಾನಿತನಾಗಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿ ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಇದೇ ವಸ್ತುವನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ರವರ 'ವಿಬರೀದ ಆಸೈ' ಎಂಬ ಕಥೆಯ ಅನಾವರಣ ಒಂದು ಹೆಣವನ್ನು ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶವವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಆತಂಕ, ಭಯ ಇಲ್ಲಿಯ ಕಥಾನಾಯಕನಿಗೆ ಆವರಿಸುತ್ತದೆ. ಕಥೆಯ ಪ್ರಾರಂಭವೇ ಓದುಗರಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆತನ ಗೆಳೆಯನ ಹೆಸರು ರಂಗಸಾಮಿ ಒಂದು ಬಾರಿ ನಿರೂಪಕನಾದ (ನಾನು) ಹಾಗೂ ರಂಗಸಾಮಿ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ರಂಗಸಾಮಿ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾಗ ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ತೊಡಗುವಾಗ ಗೆಳೆಯನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೈ ಕೈ ಮೇಲೆ (ಔಷಧಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ನೆರವಾಗುವಾಗ) ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಶಿಸುವ ಸಂಭವ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ನಂತರ ಹಾಗೇ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಮೋಹಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದವರೆಗೂ ಇದ್ದು ಆತನಿಗೆ ಔಷಧಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದರೊಂದಿಗೆ ಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನು ಸಹ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ರಂಗಸಾಮಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಭಯಗ್ರಸ್ಥಳಾದಾಗಲೆಲ್ಲ (ನಾನು) ನಿರೂಪಕನನ್ನು ಕರೆದು "ನೋಡಿ ನನ್ನ ಗಂಡನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಆಪತ್ತು ಬಂದಂತಿದೆ." ಎಂದು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೇ ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಆಕೆ ಒದ್ದೆ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ತುಂಡನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಬಳಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅಂತಹ ವೇಳೆ ಈತ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ, ತನ್ನ ಗಂಡನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅವಳು ಅಳುತ್ತಾಳೆ. ಈತ ಸಮೀಪ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಇವನಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ ಆತ ಮಡಿದಿದ್ದಾನೆಂದು. ಆದರೂ ಆಕೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆತಂದು ತಂತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೀರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳ ಆ ತೊಟ್ಟಿದ್ದ ತುಂಡುಬಟ್ಟೆ ಜಾರಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ. 'ನಾನು ಮೃಗವಾದೆ. ಆಕೆ ಶವವಾದಳು.' ಎಂದು ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಅವರು ಎರಡೆರಡು ಪದಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಕಥಾಪಾತ್ರಗಳ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಪುರುಷನಾಗಿ ಆತ ಮೃಗೀಯತೆಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆಕೆ ಅಸಹಾಯಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಅಥವಾ ನಿಸರ್ಗದತ್ತ ಬಯಕೆಯಿಂದಲೋ, ಒಟ್ಟಾರೆ ತಪ್ಪು ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತೀಯ ವಿವಾಹಿತ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಪರ ಪುರುಷನಿಂದ ಶೀಲಹರಣವಾದರೆ ಆಕೆಯ ಜೀವನ ನರಕ ಸದೃಶವಾದುದು. ಜೀವಂತ ಶವದ ಹಾಗೆ. ಇದು ಓದುಗರ ಆಲೋಚನೆ, ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. 'ನಾನು ಮೃಗವಾದೆ ಆಕೆ ಶವವಾದಳು.' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ನಂತರ ಶವಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಡುವರು. ಮರಳಿ ಬರುವಾಗ ಅವಳ ಸ್ಥಿತಿ ಅತ್ಯಂತ ಕರುಣಾಜನಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅವಳು ಬೇಸರ, ಪ್ರೀತಿ ಏನನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೆ ನಿರ್ಲಿಪ್ತಳಾಗಿರುತ್ತಾಳೆ. ತದನಂತರ ಆ ಮನೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. "ಹೆಣವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರಂಗಸಾಮಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಘಟನೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಮೃಗೀಯ ಭಾವನೆ ಗೊಚರಿಸುತ್ತದೆ. ನೋಡದಂತೆ ಓಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವನು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೀಳಾಪಾಕ್ಯಂಗೆ (ಚಿನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಹುಚ್ಚಾಸ್ವತ್ತೆ ಇರುವ ಸ್ಥಳದ ಹೆಸರು) ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಮುಂಚೆ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಸವಾರಿ ಸಿಕ್ಕರೆ (ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಹೋದರೆ) ಪರ್ವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ನಡೆದ ಈ ಘಟನೆಯ ನೆನಪು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹುಚ್ಚಿನಾವಸ್ಥೆಗೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ತಾನು ಸತ್ತರೆ ಮೇಲು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಾಕ್ಷಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಎಲ್ಲವೂ ರಂಗಸಾಮಿಯಿಂದಂಟಾದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಅವನು ಏಕೆ ಈ ರೀತಿ ರೋಗಿಷ್ಣನಾಗಿ ಸಂಸಾರ ನಡೆಸಲು ತೊಡಗಬೇಕು?" ಅಂದರೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಹಜ ಬಯಕೆಗಳು ನೆರವೇರದ ಕಾರಣವಲ್ಲವೇ ಆಕೆ ತನ್ನನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ತನ್ನಂತಹ ಪುರುಷನಿಗೆ ಪ್ರಚೋದನೆಯನ್ನು ನೀಡಿದಳು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ನಿರೂಪಕರು ಶವವನ್ನು ನೋಡುವಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಏಕೆ ಈ ನೆನಪು? ರಂಗಸಾಮಿಯು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಬಂದು ಈ ನಾಟಕವಾಡಿ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು? ನನ...ಗಿ.. ಭಯ.. ವಾಗ್ತಾ ಇದೆ ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸುವರು (1939) ರಲ್ಲಿ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. ಈ ಲೇಖಕಿರಿಬ್ಬರ ಕಥೆಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾದ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಲೇಖಕರ ಒಂದೇ ಕಥೆ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರಬಹುದು. ಇದು ಹೆಚ್ಚು ಚರ್ಚೆಗೆ ಆಸ್ವದವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಕಥೆಗಳಾಗಿವೆ. ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. ಮುಂದೆ ಇದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ, ಇಲ್ಲಿ ಕಾಕತಾಳೀಯವಾಗಿ ಎರಡೂ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ರಂಗಸಾಮಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡೂ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವತೆ ಇದೆ.

ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಬಾಹಿರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದ ರಂಗಸಾಮಿ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಮಣಿದು ಇಂದಿರೆ ವಿರೋಧವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವಂತೆ ಕೋಪೋದ್ರಿಕ್ತಳಾದ ಕಾರಣ ತಿದ್ದಿಕೊಂಡಂತೆ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ರೋಗಿಷ್ಣವಾದ ರಂಗಸಾಮಿಯ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ಕಾಮವಾಂಛೆಗೆ ತುಡಿತವಿದ್ದಿರಬಹುದು ಹಾಗಾಗಿ (ನಾನು) ನಿರೂಪಕ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಮುಕ ಭಾವನೆಯಿಂದಿರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿದಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ವಿರೋಧವನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೆ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೆ ನಿರ್ಲಿಪ್ತಳಾಗಿರುತ್ತಾಳೆ. ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೀಗೂ ನಡೆದದ್ದುಂಟು, ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ನಡೆಯಬಹುದು ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಘಟಿಸುವುದಾದರೂ ಕಟುವಾಸ್ತವ ಚಿತ್ರಣವನ್ನೂ ಚಿತ್ರಿಸಿ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಕಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತಾ ಸುಂದರ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯವರು: ಈ ಘಟನೆ ಅದು ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಓದುಗರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿರಬೇಕು ಈ ಕಥೆ ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್ ಸ್ವಂತ ಕತೆಯೇ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ಈ ಕಥೆ 'ನಟ್‌ಹಾಂಸನ್' ನ ಒಂದು ಕಥೆಯ ರೂಪಾಂತರ ಎಂದು ಹೇಳುವುದುಂಟು. ನನ್ನ ಯೌವನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಿ. ಸು. ಸೆಲ್ಲಪ್ಪರವರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನುಡಿದಂತೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿದೆ."² ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಧೋರಣೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆಯೂ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ನಮೂದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಾರಂಭಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರ ಬಂದಾಗ ಹಿಂದಿನವರ ಕಥೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಅನುಕರಣೆ ವಸ್ತು, ತಂತ್ರ, ಇತ್ಯಾದಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿಯೇನೂ ಇಲ್ಲ ಈ ಹೇಳಿಕೆ ಪರಿಶೀಲನಾರ್ಹವಾದುದು ಎಂದನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವದ ಆತಂಕ: Influence and anxiety of influence ಒಬ್ಬ ಲೇಖಕನ ಪ್ರಭಾವ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಲೇಖಕನ ಮೇಲೆ ಆಗಿದೆ ಅಂದರೆ ಏನರ್ಥ? ಪ್ರಭಾವ, ಅಳವಡಿಕೆ ಕೃತಿಕಾರ್ಯ ಇವುಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಮರ್ಶಕರನ್ನು ಕಾಡಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ನವೋದಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರನ್ನನ ಗದಾಯುದ್ಧವನ್ನು ಕುರಿತು ಹರಣ ಮತ್ತು ಸ್ವೀಕರಣ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಿತು.

ತೀರಾ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಯು. ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿಯವರ ಮೌನಿ ಕಥೆಯು ಮಾಲ್ಕಡ್ಡೆ ಕಥೆಯೊಂದರಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತವಾದದ್ದೇ? ಅಳವಡಿಕೆಯೇ? ಕೃತಿಕಾರ್ಯವೇ? ಎಂಬ ವಾಗ್ವಾದ ನಡೆಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಲೇಖಕನೂ ತನ್ನ ಕೃತಿಯ ವಸ್ತು, ರೂಪ ಮತ್ತು ಶೈಲಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತನಗಿಂತ ಹಿಂದಿನವರ ರಚನೆಗಳಿಗೆ ಋಣಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಹಳೆಯ ಕೃತಿಯೊಂದರ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಥವಾ ಮತ್ತೊಂದು ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿಪುಲವಾದ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಈ ಪ್ರಭಾವ ಮತ್ತು ಅಳವಡಿಕೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ anxiety

of influence ಎಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದು ಹೆರಾಲ್ಡ್ ಬ್ಲೂಮ್ ಎಂಬ ವಿಮರ್ಶಕ. ಈ ನುಡಿಗಟ್ಟನ್ನೇ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು 1973 ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದ.”³ “ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಆಶಯಗಳು ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾ: ಸಾವಿನೋಡನೆ ಹೋರಾಡಿ ತನಗೆ ಬೇಕಾದವರ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಪಡೆಯುವ ಆಶಯವನ್ನು ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಕಥೆ ಯಲ್ಲಿ ಗ್ರೀಕರ ಅಲ್‌ಸೆಪ್ಪಿಸ್ ಕಥೆಯಲ್ಲೂ ಮಿಲ್ಲನ್‌ನ ಆನ್ ಹಿಸ್ ಡಿಸೀಸ್ಡ್ ವೈಫ್ ಕವನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. (ಭಾವಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ) “ಕಳೆದು ಹೋದದ್ದನ್ನು ಹುಡುಕುವ”⁴ (ಕಾಲ-ಯೌವನ-ಪ್ರೀತಿ) ಇತ್ಯಾದಿ ಆಶಯ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪುನರುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಗಂಭೀರ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಅನುಕರಣೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವಂತಿಕೆ, ಸ್ವೋಪಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಮೆರೆದಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದುದು.

‘ರಂಗಸ್ವಾಮಿಯ ಅವಿವೇಕ’ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಮಾಸ್ತಿಯವರು ತುಂಬಾ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಒಳನೋಟಗಳನ್ನು ಹೃದಯಸ್ಪರ್ಶಿಯಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಸ್ತಿಮಿತತೆ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಪುರುಷನ ಚಂಚಲ ಚಿತ್ತದ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಇಟ್ಟು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದೂ ಸಹ ಒಂದು ನವೋದಯ ಮಾರ್ಗದ ಕಥೆ. ಮನಸ್ಸು ವಿವೇಕ ತಪ್ಪಿ ಪ್ರಲೋಭನೆಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗುವುದು ಸಹಜ. ಅದು ಅವನನ್ನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಿದರೂ ಕೊನೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಅನಾಹುತವಾಗದೆ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು ವಿಜೃಂಭಿಸಿ ಸರ್ವವೂ ಸುಖಾಂತವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಥೆಯು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದೊಂದಿಗೆ ಮುಗಿದಿರುವುದು ಪಾಪದ ಕೊಳೆಯನ್ನು ತೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಸದಾ ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲೇ ನಡೆಯುವಂತೆ ಈ ಕಥೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಸುಖ ಶಾಂತಿಗಳು ಇರುವುದು ಎಂದು ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ”⁵ ಎಂಬ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಹುಲಿಕಲ್‌ರವರ ಹೇಳಿಕೆ ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಇವೆರಡೂ ಕಥೆಗಳು ಭಾರತೀಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಯಶಸ್ವೀ ಕಥೆಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ಮನುಕುಲದ ಮನುಷ್ಯನ ವಿಭಿನ್ನ ಗುಣಗಳನ್ನು ಮನಗಂಡ ಲೇಖಕರಿಬ್ಬರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕಥಾವಸ್ತು ಒಂದೇ ಆಗಿ, ಕಥಾ ಪಾತ್ರಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ತಂದು ಹೀಗೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮನುಷ್ಯ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂಬ ವಾಸ್ತವ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ತಂದರೂ ಸಹ ಲೇಖಕರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಳಕಳಿ ಇರುವುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ವಾಸ್ತವ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ ಸಂಯಮ ಹಾಗೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಎಂಬ ಎರಡು ಅಡಿಗಲ್ಲಿನ ಆಸರೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಜೀವನ ಸುಗಮವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಥೆಗಳ ಆಶಯ ಸಾರುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಹೊಣೆ ಇರುವುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬಹುದು. ಇಂಥಲ್ಲಿ ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದರೊಂದಿಗೆ ಜ್ಞಾನದ ಹರಹನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುವುಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿ:

1. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ ಜಿ. ಎಸ್. ವಿಮರ್ಶೆಯ ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮ, 1961, ಪು. 94.
2. ಸುಂದರ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ: ಪುದುಮಪಿತ್ತನ್‌ಕದೈಗಳ್-ಸು. ರಾ. ಕುರಿಪ್ಪೇಡು, (ರೈಟರ್ಸ್ ನೋಟ್‌ಬುಕ್) 2005, ಪು. 128.
3. ನಾಗಭೂಷಣಸ್ವಾಮಿ ಓ. ಎಲ್., ವಿಮರ್ಶೆಯ ಪರಿಭಾಷೆ, 1998, ಪು. 335-336.
4. ಅದೇ ಪುಟ, 35.
5. ಆಹಿತಾನಲ(ಸಂ), ಕನ್ನಡದ ಮರ ಚೇತನ, 2007, ಪು. 146.

ಗ್ರಂಥ ಋಣ:

1. ಸಣ್ಣಕಥೆಗಳು: ಶ್ರೀನಿವಾಸ(ಮಾಸ್ತಿ).
2. ಪುದುಮೈಪಿತ್ತನ್‌ ಕದೈಗಳ್(ಸಂ) ಆ. ರಾ. ವೇಂಗಡಾಚಲಪದಿ.
3. ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಲೇಖನಗಳು, ರಾಮಚಂದ್ರನ್ ಸಿ. ಎನ್.
4. ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ, ದೇ. ಜ. ಗೌ.